

СЕКЦІЯ 5.
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ТА
ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.

*Албул С. В.,
Перший проректор ОДУВС, к. ю. н., доцент, полковник поліції*

ВПРОВАДЖЕННЯ У ЗЛОЧИННЕ СЕРЕДОВИЩЕ: ДО ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ
КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Криміногенна ситуація, що склалася у сучасній Україні, характеризується незвичайно великою кількістю злочинних проявів, які викликані перманентною політичною нестабільністю, руйнацією усталених економічних зв'язків, падінням рівня добробуту людей, вимушеністю ведення бойових дій на сході нашої держави. Останніми роками суттєво зросла кількість злочинних угруповань, які є добре зорганізованими й використовують у своїй протиправній діяльності новітні способи вчинення майнових і насильницьких злочинів, вогнепальну зброю, вибухові пристрої, спеціальні технічні та інші засоби для протидії правоохоронним органам.

Необхідність розробки пропозицій змін та доповнень до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» викликана, насамперед, потребою забезпечення належної діяльності правоохоронних органів України щодо охорони та захисту прав і свобод людини, а також боротьби зі злочинністю. Головною передумовою успішного реформування правоохоронної системи України є розробка та розвиток принципово нової законодавчої бази, яка б дозволила якісно виконувати завдання у зазначеній сфері.

Ефективна протидія злочинності, насамперед в її найнебезпечніших організованих формах, неможлива без обізнаності у процесах, що відбуваються у злочинному середовищі, без можливості впливати на них з профілактичною метою, без ретельного негласного документування фактів протиправної діяльності. Правоохоронні органи України мають володіти актуалізованою інформацією про умови формування й функціонування організованих злочинних угруповань; механізми вчинення ними злочинів; рольову участь у цьому кожного учасника злочинного угруповання; рух тіньових та інших фінансових потоків, які уможливають існування цих угруповань або ж є предметом їх злочинних інтересів; інфраструктуру організованої злочинності, а також іншими відомостями, необхідними для організації результативної протидії злочинності в Україні [1, с. 34].

Отриманням, добуванням, документуванням, аналітичною обробкою, систематизацією та зберіганням інформації криміногенного характеру, а також прогнозуванням розвитку подій та виявленням наявних ризиків мають займатися спеціалізовані підрозділи правоохоронних органів, зважаючи на специфічні умови здійснення цієї роботи, пов'язані з цілковитою негласністю, підвищеною небезпекою для особового складу, необхідністю особливої професійної підготовки. Поліцейська практика більшості розвинених країн та позитивний досвід роботи правоохоронних органів України засвідчують, що зазначені функції реалізуються шляхом впровадження у злочинне середовище штатних та позаштатних негласних працівників. Разом із тим, чинне законодавство, що регламентує окремі питання впровадження штатних та позаштатних негласних працівників оперативних підрозділів у злочинне середовище (Кримінальний процесуальний кодекс України, Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність»), містить певні суперечності.

Відповідно до п. 8 ст. 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» оперативним підрозділам для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності за наявності передбачених Законом підстав надається право виконувати спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації згідно з положеннями ст. 272 Кримінального процесуального кодексу України. Для цього оперативним підрозділам надано право «мати...негласних штатних та позаштатних працівників» (п. 13) та «використовувати конфіденційне співробітництво» (п. 14) [4].

У свою чергу, в Розділі IV «Заходи щодо забезпечення боротьби з організованою злочинністю» Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» на законодавчому рівні передбачена можливість легендованого введення негласних співробітників в організовані злочинні угруповання. При цьому, оперативним підрозділам надається право використання у боротьбі з організованою злочинністю негласних співробітників (ст. 13) та учасників організованих злочинних угруповань (ст. 14) [5].

Чинний Кримінальний процесуальний кодекс України виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації відносить до категорії негласних слідчих (розшукових) дій. Відповідно до ст. 272 КПК України, під час досудового розслідування тяжких або особливо тяжких злочинів можуть бути отримані відомості, речі і документи, які мають значення для досудового розслідування, особою, яка відповідно до закону виконує спеціальне завдання, беручи участь в організованій групі чи злочинній організації, або є учасником вказаної групи чи злочинної організації, який на

конфіденційній основі співпрацює з органами досудового розслідування. Виконання вказаними особами такого спеціального завдання, як негласна слідча (розшукова) дія, здійснюється на підставі постанови слідчого, погодженої з керівником органу досудового розслідування, або постанови прокурора із збереженням у таємниці достовірних відомостей про особу [2, с. 34; 3].

Виконання спеціального завдання не може перевищувати шість місяців, а в разі необхідності строк його виконання продовжується слідчим за погодженням з керівником органу досудового розслідування або прокурором на строк, який не перевищує строку досудового розслідування. За нашим переконанням, такі обмеження строку виконання спеціального завдання є недоцільним. На практиці – це комплексна спеціальна оперативно-розшукова операція, яку безпосередньо здійснюють штатні та позаштатні негласні працівники. Виконання такого спеціального завдання може бути як тактичним (короткостроковим), так і стратегічним (довгостроковим). Тільки на організацію та підготовку такої операції потребується час, який може значно перевищувати шестимісячний термін, адже до її здійснення залучається значний потенціал великої кількості спеціалістів – від психологів до гримерів та бутафорів. Потребує ретельного підготування впровадження негласного працівника до складу організованої групи чи злочинної організації та виведення його після виконання завдання.

Відповідно до ч. 6 ст. 246 Кримінального процесуального кодексу України проводити негласні слідчі (розшукові) дії має право слідчий, який здійснює досудове розслідування злочину, або за його дорученням – уповноважені оперативні підрозділи. За рішенням слідчого чи прокурора до проведення негласних слідчих (розшукових) дій можуть залучатися також інші особи [3].

Логіко-семантичний аналіз вказаних норм, а також практика їх застосування дає підстави стверджувати, що спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації безпосередньо здійснюють штатні та позаштатні негласні працівники оперативних підрозділів, впроваджені у злочинне середовище. Слідчий, який здійснює досудове розслідування злочину, прокурор не виконують таке спеціальне завдання, а приймають рішення про його проведення. У свою чергу, уповноважені оперативні підрозділи за дорученням слідчого здійснюють організацію його проведення (розробляють та реалізують комплекс заходів з легендованого впровадження особи у злочинне середовище).

У цьому сенсі більш коректним вбачається визначення, яке міститься у спільному наказі Генеральної Прокуратури України, МВС України, СБ України, Міністерства фінансів України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/ 1042/ 516/ 1199/ 936/ 1687/ 5 «Про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні», де передбачено, що виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації полягає в організації слідчим і оперативним підрозділом введення уповноваженої ними особи, яка відповідно до закону виконує спеціальне завдання, в організовану групу чи злочинну організацію під легендою прикриття для отримання речей і документів, відомостей про її структуру, способи і методи злочинної діяльності, які мають значення для розслідування злочину або злочинів, які вчиняються цими групами [6]. При цьому, тактика здійснення оперативного впровадження негласних працівників для виконання спеціального завдання до організованих груп чи злочинних організацій регламентується окремими відомчими нормативними актами з грифом обмеженого доступу.

Отже, слідчий, який проводить досудове розслідування злочину, прокурор та уповноважені оперативні підрозділи здійснюють впровадження негласного працівника оперативного підрозділу в організовану групу чи злочинну організацію. У свою чергу, впроваджений негласний працівник оперативного підрозділу вже виконує спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації.

З метою приведення у відповідність положенням теорії і практики оперативно-розшукової діяльності, необхідним є внесення змін у ст. 272 Кримінального процесуального кодексу України та у п. 8 ст. 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Зміст запропонованих змін та доповнень:

1. Назву статті 272 Кримінального процесуального кодексу України «Виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації» викласти у наступній редакції:

Стаття 272 «Впровадження негласного працівника оперативного підрозділу в організовану групу чи злочинну організацію».

2. Частину 2 статті 272 Кримінального процесуального кодексу України викласти у наступній редакції:

«Впровадження негласних працівників в організовану групу чи злочинну організацію з метою виконання спеціального завдання здійснюється на підставі постанови слідчого, погодженої з керівником органу досудового розслідування, або постанови прокурора із збереженням у таємниці достовірних відомостей про особу».

3. Пункт 8 статті 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» «Права підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність» викласти у наступній редакції:

8) впроваджувати негласних працівників в організовану групу чи злочинну організацію та виконувати спеціальне завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації згідно з положеннями ст. 272 Кримінального процесуального кодексу України.

Зазначені пропозиції були надіслані нами до Комітету Верховної Ради України з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності та отримали схвалення (лист від 23.05.2016 р. № 04-18/12-1115).

Внесення запропонованих змін та доповнень до Кримінального процесуального кодексу України та Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», на нашу думку, сприятиме уніфікації національного законодавства України та приведення до міжнародних норм у галузі протидії злочинності.

Література

1. Албул С. В. Методологія кримінальної розвідки: теоретико-праксеологічний дискурс / С. В. Албул // Південноукраїнський правничий часопис. – 2016. – № 2. – С. 34-37.
2. Кримінальний процес України: навч. посібник / С. В. Албул, С. Л. Деревянкін, О. В. Поліщук – Одеса: ОДУВС, 2015. – 476 с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI : за станом на 20.01.2017 р. – К.: Алерта, 2017. – 304 с.
4. Про оперативно-розшукову діяльність [Електронний ресурс] : закон України від 18.02.1992 р. № 2135-XII із змін., внес. згідно із Законами України : за станом на 20.01.2017 р. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
5. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю [Електронний ресурс] : закон України від 30.06.1993 р. № 3341-XII із змін., внес. згідно із Законами України та Рішеннями Конституційного Суду : за станом на 20.01.2017 р. – Електрон. дан. (1 файл). – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.
6. Про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: наказ Генеральної Прокуратури України, МВС України, СБ України, Міністерства фінансів України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5.

Бельчіков Д. С.,

слухач магістратури факультету №2 ННІЗДН ОДУВС

*Науковий керівник: Андрусенко С. В., к. ю. н., доцент, завідувач кафедри
оперативно-розшукової діяльності факультету № 1 ОДУВС*

ПРИНЦИПИ КОНФІДЕНЦІЙНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Стаття 11 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [1] надає право оперативним підрозділам для встановлення фактичних даних про протиправну діяльність окремих осіб та груп, розвідувально-підривну діяльність спеціальних служб іноземних держав та організацій з метою припинення правопорушень та в інтересах кримінального судочинства, а також отримання інформації в інтересах громадян, суспільства і держави встановлювати конфіденційне співробітництво з особами на засадах добровільності. Співробітництво на конфіденційній основі дозволяється встановлювати з повнолітніми, дієздатними особами, які добровільно дали на це згоду.

Автори науково-практичного коментаря Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» розуміють під конфіденційним співробітництвом «відносини між уповноваженими на те законом державними органами, їх посадовими особами та громадянами, які виявили згоду співробітничати на негласній основі й за визначених умов. Використовується виключно для виконання встановлених законодавством завдань і обов'язків, покладених на органи, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність» [2, с. 254].

У розділі під назвою «Визначення термінів» Проекту Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 3 червня 2016 року № 4778 [3] під конфіденційним співробітництвом розуміють – взаємодія громадян з оперативними підрозділами правоохоронних органів, яка полягає у наданні ними на засадах добровільності систематичної законспірованої допомоги у вирішенні завдань оперативно-розшукової діяльності (це поняття нам імпонує, надалі під конфіденційним співробітництвом будемо розуміти цей вищевказаний термін).

Конфіденційне співробітництво є одним з найбільш ефективних і дієвих методів оперативно-розшукової діяльності і широко використовуються оперативними підрозділами у випадках, коли необхідно вирішувати складні завдання по розкриттю тяжких злочинів, розшуку небезпечних злочинців, припиненню діяльності організованих злочинних угруповань.

Стаття 4 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [1] визначає, що її основними принципами є верховенство права, законність та дотримання прав і свобод людини. У відповідності до статті 4 Проекту Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 3 червня 2016 року № 4778 [3] – оперативно-розшукова діяльність ґрунтується на принципах: законності; дотримання прав і свобод людини;